

Sygn. akt II KK 542/21

POSTANOWIENIE

Dnia 19 stycznia 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Paweł Wiliński

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 19 stycznia 2022 r.

sprawy **A. J.**

uniewinnionej od popełnienia czynu z art. 177 § 1 k.k.

z powodu kasacji wniesionej przez pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego

od wyroku Sądu Okręgowego w K.

z dnia 12 maja 2021 r., sygn. akt III Ka [...]

utrzymującego w mocy

wyrok Sądu Rejonowego w O.

z dnia 31 sierpnia 2020 r., sygn. akt II K [...]

po s t a n o w i ł:

1. **oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
2. **obciążyć oskarżyciela posiłkowego W. S. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego;**
3. **zasądzić od oskarżyciela posiłkowego W. S. na rzecz oskarżonej A. J. kwotę 720 (siedemset dwadzieścia) zł tytułem zwrotu wydatków poniesionych w związku z ustanowieniem obrońcy w celu sporządzenia odpowiedzi na kasację.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 12 maja 2021 r., sygn. akt III Ka (...), Sąd Okręgowy w K., po rozpoznaniu apelacji wniesionych przez oskarżyciela publicznego oraz pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego, utrzymał w mocy wyrok Sądu Rejonowego

w O. z dnia 31 sierpnia 2020 r., sygn. akt II K 827/19, w którym uniewinniono A. J. od popełnienia zarzucanego jej czynu z art. 177 § 1 k.k.

Kasację od wyroku Sądu Okręgowego w K. wniósł pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego, zarzucając mu:

„1. obrazę przepisów prawa materialnego a to: art. 177 § 1 k.k. poprzez błędne przyjęcie, że oskarżona A. J. nie popełniła zarzucanego jej czynu, mimo, że zebrany w sprawie materiał dowodowy w postaci zeznań świadków zdarzenia, zeznań oskarżyciela posiłkowego i opinii biegłego sądowego- pisemnej opinii zasadniczej i uzupełniającej opinii wskazują na winę oskarżonej.

2. obrazę przepisów prawa procesowego, mogące mieć wpływ na treść: art. 438 pkt 1 k.p.k. w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonej A.J., art. 438 pkt 2 k.p.k. i art. 438 pkt 3 k.p.k., co miało wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, które zostało oparte na błędnych ustaleniach faktycznych poczynionych na podstawie oceny dowodów, która jest sprzeczna z wymaganiami art. 7 k.p.k.”

Podnosząc powyższe, skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez „wskazanie i zakwalifikowanie czynu oskarżonej jako winnej popełnienia zarzucanego jej czynu z art. 177 § 1 k.k.” ewentualnie, uchylenie wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w K. do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym.

W odpowiedzi na kasację Prokurator Rejonowy w O. wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej. Obrońca uniewinnionej w odpowiedzi na kasację wniósł również o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasacja pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego okazała się bezzasadna w stopniu oczywistym, pozwalającym na jej oddalenie na posiedzeniu bez udziału stron, wyznaczonym w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

Warto przypomnieć, że zgodnie z dyspozycją art. 523 § 1 k.p.k. kasacja może być wniesiona tylko z powodu uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k. lub innego rażącego naruszenia prawa, jeżeli mogło ono mieć istotny wpływ na treść orzeczenia. Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego oczywista

bezzasadność kasacji ma natomiast miejsce w sytuacji, gdy już w wyniku pobieżnej analizy zarzutów w niej zawartych nasuwa się spostrzeżenie, że nie są one trafne, a przedstawione w niej wnioski nie odpowiadają zaistniałym w sprawie realiom procesowym (zob. postanowienie SN z dnia 17 kwietnia 2018 r., sygn. akt V KK 397/17).

W kasacji podniesiono dwa zarzuty, z których pierwszy, wskazujący na obrazę art. 177 § 1 k.k. jest zarzutem niedopuszczalnym w układzie procesowym, który wystąpił w niniejszej sprawie. Przypomnieć należy, że wyrokiem z 12 maja 2021 r. Sąd Okręgowy w K., po rozpoznaniu apelacji wniesionych przez oskarżyciela publicznego oraz pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego, utrzymał w mocy wyrok Sądu Rejonowego w O. z dnia 31 sierpnia 2020 r., w którym uniewinniono A.J. od popełnienia zarzucanego jej czynu z art. 177 § 1 k.k. Oczywiście jest zatem, że Sąd II instancji nie stosował przepisu prawa materialnego art. 177 § 1 k.k. albowiem nie wydawał orzeczenia reformatoryjnego, ale wyrok utrzymujący w mocy wyrok Sądu I instancji uniewinniający A. J. od popełnienia czynu z art. 177 § 1 k.k.

Oczywiście bezzasadny okazał się także drugi z postawionych w kasacji zarzutów dotyczący domniemanej obrazy art. 438 pkt 1 k.p.k. w zakresie kwalifikacji prawnej czynu zarzucanego A. J. oraz obrazy art. 438 pkt 2 k.p.k. i art. 438 pkt 3 k.p.k., mającej polegać „na oparciu orzeczenia na błędnych ustaleniach faktycznych poczynionych na podstawie oceny dowodów sprzecznej z art. 7 k.p.k.” Zarzut ten, w formie w jakiej postawiono go w kasacji, tj. nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, jest zarzutem niedopuszczalnym, stanowiącym w istocie powtórzenie zarzutu postawionego w apelacji wniesionej przez tego samego skarżącego i rozpoznanej przez Sąd Okręgowy w K. Wskazuje on jedynie na nieudaną próbę wywołania kolejnej, zatem w istocie trzecioinstancyjnej, kontroli wydanego w sprawie rozstrzygnięcia w zakresie ustaleń faktycznych. Nie taka jest tymczasem rola kasacji, jako nadzwyczajnego środka zaskarżenia skierowanego przeciwko prawomocnemu rozstrzygnięciu sądu odwoławczego i rażącym naruszeniom prawa mającym istotny wpływ na treść rozstrzygnięcia popełnionym przez ten właśnie sąd. Na wnoszącym kasację spoczywa obowiązek wykazania i skonkretyzowania

takiego naruszenia. Tymczasem takich zarzutów w kasacji brak, zaś pełnomocnik upatruje uchybienie Sądu II instancji w rażącej obrazie prawa materialnego, którego Sąd ten nie stosował czy prawa procesowego w zakresie ustaleń faktycznych, z którymi strona się nie zgadza. W istocie, pod pozorem zarzutu obrazu prawa materialnego art. 177 § 1 k.k. jak i obrazu przepisów postępowania autor kasacji kwestionuje poczynione w sprawie ustalenia faktyczne, które doprowadziły do uniewinnienia oskarżonej od czynu z art. 177 § 1 k.k. Tak sformułowane zarzuty kasacji nie mogły okazać się zatem skuteczne i przesądziły o uznaniu kasacji za oczywiście bezzasadną.

Rozstrzygając o kosztach postępowania Sąd Najwyższy obciążył oskarżyciela posiłkowego W. S. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego oraz zasądził od oskarżyciela posiłkowego na rzecz oskarżonej A. J. kwotę 720 zł tytułem zwrotu wydatków poniesionych w związku z ustanowieniem obrońcy w celu sporządzenia odpowiedzi na kasację.

Z uwagi na powyższe, Sąd Najwyższy orzekł jak sentencji.